

KIKI VAN DIJK

IBIZA

DE ERFENIS

Als je zelfs je eigen
familie niet meer
kan vertrouwen

THRILLER

Ook verschenen van Kiki van Dijk
bij Xander Uitgevers

Zeevlam (2014)

Ibiza (2016)

KIKI VAN DIJK

Ibiza – De erfenis

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Belettering: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Trevillion Images
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2017 Kiki van Dijk en
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 663 9 | NUR 332

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Opa Koemans
Die mij de waarde van de waarheid leerde.

‘The worst thing about being lied to,
is knowing you weren’t worth the truth.’

Proloog

BEGIN MAART

De man bleef staan. Dit was het mooiste stuk van zijn wandeling: de overgang van het pad tussen de bomen naar het open rotsplateau, met op de achtergrond de zee. Het water was lichter blauw dan de afgelopen wintermaanden. De recente lentestorm had de lucht zo schoon geblazen dat alle kleuren feller leken.

Hij haalde diep adem. De koele lucht vulde zijn longen en zijn lichaam werd eindelijk wakker. Het was gisteravond laat geworden en toch was hij, net als altijd, opgestaan tijdens de nautische schemering, zoals de vissers de dertig minuten tot zonsopgang noemden.

Behendig ontweek hij de puntigste rotsen en liep rechtdoor naar de meest vlakke steen, precies op de rand van het rotsplateau. Hij veegde wat grind weg, zakte door zijn knieën en vouwde zijn benen in kleermakerszit. Hij opende zijn handpalmen en zag dat de eerste zonnestrallen de rotsen oranje kleurden. Pre-

cies op tijd. Hij sloot zijn ogen en richtte zijn aandacht naar binnen.

Zijn spieren leken op te lossen en zijn lichaam werd lichter. Zo relaxed was hij al lang niet meer geweest. Het kon niet anders dan dat haar komst hem zo ontspande. Zijn aandacht gleed naar het moment dat ze gisteravond ineens voor hem had gestaan. Ze was mooier dan hij zich al die jaren had voorgesteld. Hij had haar bijna niet aan durven raken.

Een krakende tak verbrak het monotone geluid van de golven. In een reflex keek hij achterom. Niets te zien natuurlijk. Hij baalde van zijn schichtige reactie. Het hele idee van meditatie was dat je de wereld buitensloot, zodat je op je innerlijk kon richten.

Opnieuw sloot hij zijn ogen en nu concentreerde hij zich op het geluid van de wind. Hij hield van de winter op het eiland, als iedereen rond de haard kroop en diners uren konden duren. Maar zijn meest favoriete momenten waren deze allereerste tintelende lenteochtenden. Als toeristen het nog te koud vonden maar het eiland al langzaam opwarmde. Zou zij er ook weer zo van kunnen genieten?

Plotseling leunde iemand vanachter over hem heen. Armen omsloten zijn schouders, benen omklemden zijn rug en ruwe vingers drukten op zijn oogballen.

‘Hé,’ riep hij uit en hij probeerde onder de greep uit te draaien, maar de gespierde armen waren sterker.

Zijn hoofd zat muurvast. Hij kon alleen nog zijn handen bewegen.

‘Wie is dit?’ schreeuwde hij nu harder en hij greep naar de vingers op zijn ogen. ‘Laat los.’

De druk op zijn ogen nam verder toe. De krachtige vingers leken vastgelijmd.

‘Hou op. Verdomme!’ riep hij naar achteren en hij hoorde de ander zwaar ademen. Een man, zonder twijfel. Hij probeerde op te staan, maar de armen duwden hem omlaag.

‘Wat wil je?’ vroeg hij, zijn stem nu ongekend ijl. Zijn ogen stonden op knappen. ‘Geld?’

Maar de ander reageerde niet en drukte door. De spanning op zijn oogballen was ondragelijk. Nog even en zijn ogen schoten zijn schedel in. Deze gast wilde hem verminken. Hij moest iets doen.

‘Kappen!’ brulde hij uit en hij greep om zich heen. Een been, een arm, een broekspijp. Het maakte niet uit, hij moest ergens grip op zien te krijgen. Maar een puntige knie drukte zo hard in zijn rug dat hij naar adem hapte. Een gesmoorde kreun die niet van hem leek, ontsnapte uit zijn keel.

De druk op zijn ogen verdween, maar behalve rode cirkels zag hij niets meer. En ineens, alsof hij een overbodig rotsblok was, werd hij met een enorme krachtstoot over de rand geduwd. Hij graaide tastend in het niets. Zijn vingers klemden zich nog ergens aan vast, maar de steen brokkelde af en hij gleed ver-

der naar beneden. Zijn been schuurde over de rotsen. Een felle pijnscheut. Hij wilde gillen maar de lucht leek uit zijn borstkas verdwenen. Zijn lichaam viel sneller, werd zwaarder, stuitte over de stenen het water in en dook onder in de golven. Het ijskoude water sloot zich boven zijn hoofd.

‘Zwem omhoog,’ schoot door hem heen. Maar de stroming draaide hem in rondjes. Hij had geen idee welke kant boven was. Zijn kleren zogen zich vast. Een golf sloeg hem tegen een steen, hij gilte en water vulde zijn longen. Niet nu. Niet nu hij haar eindelijk had gevonden. Dit mocht niet zijn einde zijn.

Plotseling raakten zijn schoenen de bodem. Met zijn laatste krachten spande hij zijn spieren, zette zich af en schoot als een pijl omhoog. Hij kwam net boven het water uit en nam een grote hap lucht. De zon scheen recht in zijn gezicht en een ooglid schoot open.

Hij zag een silhouet over de richel hangen.

‘Jij?’ riep hij en hij wilde zijn naam schreeuwen, maar een nieuwe golf sloeg over hem heen en zijn hoofd raakte een rotspunt onder water. Zijn lichaam werd zwaar, zijn spieren leken niet te bestaan. Hij wilde bewegen maar zijn armen luisterden niet.

En als een verschoten dia verscheen haar gezicht ineens in het water. Haar lange haren bewogen in flarden voor zijn ogen. Hij probeerde haar nog te pakken, maar met een kleine glimlach dreef ze langzaam uit beeld.

1

EIND FEBRUARI

‘Maakt die kleur mij niet te oud?’ vroeg Pierre en hij plukte aan zijn grijze trui.

‘Perfect! Precies zo blijven staan. Niets meer aan doen.’

‘Nee, maar even serieus,’ ging Pierre onverstaanbaar verder. ‘Die tint slaat mij volkomen dood. Grijs op grijs, dat kan toch niet?’

‘Nu je kin een tikje naar voren,’ instrueerde Dorien opnieuw. Ze deed een stap dichterbij en draaide aan haar lens. ‘Mooi. Helemaal goed.’

Pierre kantelde geroutineerd zijn hoofd en keek recht in de camera. ‘En wees nou eens eerlijk lieve Do. Mijn wallen... walgelijk toch! En die frons. Zooo lelijk. Wie zit er nou nog te wachten op deze bejaarde acteur die in een vorig leven een bekende Nederlander was? Die nu uitgezakt en...’

‘Oké. Oké! Jij je zin,’ onderbrak Dorien zijn treurzang

en ze liet haar camera zakken. ‘Ik zal je heel objectief beoordelen.’

‘Graag. Jij kunt het weten.’

‘Vierenvijftig ben je toch?’ Over haar camera heen bestuurde ze zijn gezicht. Ze kende elk detail. Ze had hem al zo vaak voor de lens gehad. Zijn grijze krullen, bewust slordig en net te lang. Zijn linkeroog dat wat kleiner was en bijgewerkt werd met een eyeliner. Zijn twee scheve voortanden, waarvan hij zich erg bewust was. Bij het lachen trok hij zijn lippen strak zodat zijn tanden onzichtbaar werden. De vorm van zijn ringbaard verraadde zijn behoefte aan controle. Precies rond geschoren en aan de randen geëpileerd.

‘Weinig rimpels, nog strakke kaaklijn, heldere blauwe ogen. Niets aan de hand. Goed bewaarde vijftiger,’ concludeerde ze.

‘O schat,’ kraaide Pierre en hij gaf haar een kus in de lucht. ‘Je bent beter dan mijn therapeut.’

‘Kunnen we nu verder gaan?’ vroeg Dorien en ze veegde een lok uit haar gezicht. ‘Over een uurtje gaat het schemeren, ik wil het graag met natuurlijk licht afmaken.’

Pierre maakte met zijn tong zijn lippen nat. ‘Ready when you are.’

Dorien keek op haar lichtmeter en stelde de camera opnieuw in. Een Hasselblad 503CW, ze werkte ook nog analoog.

‘Wacht even,’ zei Pierre en hij depte zijn voorhoofd.

‘Mina? Kun je komen? Mijn gezicht glimt te erg. Mina?’

Dorien zuchtte en zakte op haar kruk. ‘Neem je tijd.’

Van achter een kamerscherm schoot een kleine vrouw met kort blond haar naar voren. Een grote poederdoos in haar hand. ‘Ben je lekker aan het zweten?’

‘Dit wollen ding is ook veel te warm voor de studio,’ verdedigde Pierre zich. ‘Dat zeg ik toch al de hele tijd. Die trui is echt klote.’

‘Het is de botox,’ zei Mina terwijl ze met een kwast Pierres haarlijn bijwerkte. ‘Door de verlamming van de spieren ga je zweten.’

‘Echt waar?’

‘Nee, natuurlijk niet. Integendeel zelfs,’ reageerde Mina snel, ‘maar je hebt jezelf nu wel verraden. Jij bent een spuitser.’

Pierre gooide zijn hoofd naar achteren en lachte schel. ‘Vals kreng.’

‘Zo en nu naar Dorien luisteren,’ zei Mina kordaat en ze klapte haar poederdoos dicht.

Op het moment dat ze langs Dorien liep, draaide ze met haar ogen en fluisterde: ‘Dat je dit volhoudt.’

Dorien had best willen uitleggen dat dit divagedrag haar niets kon schelen. Dat het haar alleen maar ging om het juiste moment. Net die ene blik vangen die nog nooit iemand anders had gezien. Dat het ging om het vakmanschap en dat het daarom niet uitmaakte wie ze voor haar camera had staan. Maar Mina zou het niet

begrijpen, bijna niemand begreep het en daarom glimlachte ze alleen.

‘Zo en nu ga je voor het raam staan,’ gebod ze en Pierre luisterde precies naar haar aanwijzingen. Ze schoot het ene mooie beeld na het andere en net toen de roze winterzon achter de kerk aan de overkant dook, wist ze dat ze zijn karakter op de foto had samengevat.

‘*Linda* kan tevreden zijn,’ besloot ze en ze draaide de lens van de camera.

‘Wanneer denk je dat ik iets kan zien?’ vroeg Pierre, terwijl hij zijn jas aantrok. ‘Je ontwikkelt toch nog zelf?’

‘Ja, ze is zo vintage,’ zei Mina die met haar make-upkoffer aan kwam lopen. ‘Welke gek staat er nou nog uren in een donkere kamer?’

‘Ergens klopt het wel,’ zei Pierre en hij keek Dorien observerend aan. ‘Lange zwarte haren, wit T-shirt, leren jack, zwarte broek, rode lippen. Op en top een licht depressieve, creatieve Française uit de jaren zestig, met een typische *je ne sais quoi*-uitstraling. Kind, ik denk dat je het juiste beroep hebt gekozen.’

‘Toch klinkt deze conclusie niet echt als een compliment,’ zei ze lachend en ze gaf Pierre een zoen op zijn wang. ‘Ik sms je als ik iets heb.’

‘Perfect.’ Met een zwierig gebaar sloeg hij zijn sjaal om zijn nek. ‘Zij die gaan bevrozen groeten U.’

Nog voordat ze konden reageren, draaide hij zich om en rende de trap af.

Mina slaakte een zucht van verlichting. ‘Jezus, wat een vermoeiende man.’

‘Maar wel superprofessioneel,’ zei Dorien en ze ritste haar tas dicht. ‘Is het oké als ik ook ga? Mick heeft zijn toetsweek net afgerond. Ik wil graag thuis zijn, als hij...’

‘Tuurlijk, tuurlijk,’ onderbrak Mina haar. ‘Ik sluit hier af. Geen probleem. Ik heb toch alleen maar een dementerende poes thuis die kwijlend op mij zit te wachten.’

‘Arm kind,’ zei ze en ze gaf haar visagiste een knuffel. ‘En dan vergeten we dat dozijn mannen maar even dat regelmatig in je bed ligt.’

‘Moet jij zeggen. Ik dacht dat alleen wij twintigers ons niet konden binden.’

Dorien sloeg haar zware fototas over haar schouder. ‘Wij veertigers leren nog dagelijks van jullie. Dag schat.’

Ze rende in hetzelfde tempo als Pierre de trap af. Beneden in de hal checkte ze haar berichten. Een foto van een glas rode wijn op haar keukentafel, ‘Ik wacht op je.’

Snel aptte ze Mick terug. ‘Over 10 min thuis.’

Ze zette haar fiets op slot en pakte de tas uit haar fietskrat. De ondergaande zon kleurde het water bijna paars en de opkomende mist gaf de gracht een mystieke sfeer. Eigenlijk te kitsch voor een foto. Zo kwamen ze op Instagram tot vervelens toe voorbij. Toch pak-

te Dorien haar mobiel, leunde over de brugleuning en legde het beeld vast. Het deed haar denken aan vroeger, als ze 's winters de gordijnen opentrok en de ochtendmist nog in de vallei hing. Ze kroop dan in het raamkozijn en wachtte tot de silhouetten van de palmen langzaam oplostten door de warmte van de opkomende zon.

'Hé, kijk uit,' schreeuwde een pizzakoerier die achter haar rug langs schoot. Ze schrok op en met moeite kon ze voorkomen dat haar iPhone in de gracht verdween.

'Eikel,' riep ze hem achterna, maar hij scheurde zonder om te kijken de hoek om.

Wat haatte ze het toch dat iedereen in de stad zo'n haast had. Ze deed er zelf ook aan mee, maar begreep steeds minder goed waarom. Misschien had David toch wel gelijk met zijn boerderij bij Deventer. De rust daar was verpletterend prettig, hoewel ze dat natuurlijk nooit zou toegeven.

Ze draaide de sleutel in het slot, liep de steile trap op, gooide haar jas op de kapstok en opende de zitkamerdeur. De haard was aan, de gordijnen dicht, de kussens van de bank opgeschud en overal stonden kaarsen.

'Hé, lieverd, wat heb je het al gezellig gemaakt,' riep ze en ze schopte haar laarzen uit. 'Waar zit je?'

'Keuken, met chips,' hoorde ze Mick roepen. 'En een lege fles.'

'Een puber met een alcoholprobleem. Dat kan er ook nog wel bij,' riep ze terug en ze sorteerde ondertus-

sen de post. Zoals altijd zaten er veel uitnodigingen voor exposities tussen. Ze gooide ze meteen in de prullenbak. Tot frustratie van haar agent wilde ze absoluut geen deel uitmaken van de elitaire kunstwereld. Ze maakte gewoon met plezier portretfoto's. Niet meer, niet minder. Dus voor haar geen overzichtstentoonstellingen of cultureel verantwoorde catalogi. Ze had zelfs geweigerd Koningin Maxima te fotograferen, waarop haar agent haar twee weken genegeerd had. Maar toen *Vogue* voor de derde keer aan zijn kop had gezeurd, krabbelde hij terug en boekte hij haar toch weer voor een shoot.

‘En?’ vroeg ze toen ze de keuken binnenliep. ‘Hoe ging het vandaag?’

Mick keek haar stralend aan. Zijn haren zaten vertrouwd rommelig maar voor de rest zag hij er verrassend verzorgd uit. Geschoren, trui zonder gaten en schone gympen. ‘Heel goed. Echt chill. Wiskunde was fucking goed te doen.’

‘Dat is dan fucking goed nieuws,’ grapte ze en ze gaf hem een kus. Zijn wang gloeide. ‘Mm, wat ruik je lekker. Plannen voor vanavond?’

Hij trommelde op de tafel. ‘Ja, en ik ben er helemaal klaar voor.’

‘Dat zou zelfs oma Elsa kunnen ruiken,’ zei ze lachend en ze pakte een chipje uit de bak. ‘Maar volkomen verdiend. Wat ga je doen?’

‘Vertel ik zo. Eerst wil ik horen hoe jouw dag was.’

‘Echt? Weet je dat zeker?’ vroeg ze en ze bestudeerde hem van een afstand. ‘Pubermoeders hebben toch geen leven?’

‘Mam, doe niet zo flauw. Ga nou gewoon zitten.’

‘Oké,’ zei ze snel en ze wees naar het volle wijnglas op tafel. ‘Is die van jou? Zal ik even een ander voor mezelf pakken?’

‘Nee, deze is dus voor *jou*.’ Mick schoof ongedurig op zijn stoel. ‘Kom nou zitten mam.’

En ineens begreep Dorien wat er aan de hand was. Kaarsen, glas wijn, geveinsde interesse; hij wilde overduidelijk iets van haar. Ze plofte op een stoel en nam een slok wijn. ‘Vertel, wat wil je mij vragen?’

Mick hield zijn hoofd schuin en trok een wenkbrauw omhoog. ‘Niets. Hoezo?’

‘Je onschuldige puppyblik gaat hierbij niet helpen.’

Mick schudde zijn hoofd. ‘Mam... echt niet.’

‘Mick van Gelder,’ zei ze nu met een lagere stem. ‘Ik heb je gebaard. Dus... ik kijk dwars door je heen. Vertel.’

Hij sloeg zijn ogen neer en volgde met zijn wijsvinger een nerf in het tafelblad. ‘Misschien.’

‘Jeetje, hoe moeilijk kan het zijn.’ Ze nam nog een slok. De alcohol begon haar lichaam langzaam op te warmen. ‘Wil je met Hannah vanavond hier slapen? Vind ik echt prima hoor. Dat weet je. Alles beter dan dat gerommel in een...’

‘Donkere steeg,’ onderbrak Mick haar zonder op te

kijken. ‘Ja, dat weet ik. Dat zeg je wel vaker. Maar daar gaat het nu niet om.’

Dorien zakte onderuit en liet de wijn in haar glas ronddraaien. ‘Wat dan? Je voert de spanning wel op zeg.’

Hij zuchtte diep, kneep in zijn handen en zijn blauwe ogen leken een tint donkerder te worden.

‘Hé, lieverd, ik heb ineens het gevoel dat je je ergens zorgen over maakt,’ zei ze met een zachtere stem. ‘Je weet toch dat je mij alles kunt vragen?’

Mick knikte en staaarde naar zijn handen. ‘Maar dit denk ik niet.’

‘Probeer eens.’

Hij keek op, haalde diep adem en alsof de woorden daardoor bevrijd werden, zei hij snel: ‘Ik wil weg. Een korte vakantie.’

Ze voelde de spanning uit haar schouders wegzakken. ‘Vakantie?’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Het is maar voor een paar dagen hoor.’

‘Was dat het?’ vroeg ze en ze pakte zijn gebalde handen. ‘Ontspan. Het lijkt mij echt een heel goed idee. Je hebt hard genoeg gewerkt. Waarom durfde je dat nou niet te vragen?’

Mick keek haar nu recht aan. ‘Ik wil naar Ibiza.’

‘Wat?’ Ze trok haar handen terug. ‘Ben je gek geworden?’

‘Mam, kom op.’

‘Nee, niet “kom op”. Nooit.’ Haar stem schoot omhoog. ‘Echt nooit.’

‘Doe niet zo dramatisch. Waarom niet?’

Haar mond trok strak. ‘Waarom niet? Waarom niet? Je weet precies waarom niet.’

‘Mam, echt, dit...’

‘Nee,’ zei ze afgemeten en ze stond van tafel op. ‘Je gaat niet.’

En zonder zijn reactie af te wachten, liep ze de keuken uit en sloeg met een klap de deur dicht. Door de kracht schoot er een barst in het bovenraampje.